

AD 20 maart 2007

## Witte rozen voor groot stuurman

Door PIM SEDEE

AMSTERDAM - Tientallen roeiboten glijden door het vlakke water van de Amstel, aan de rand van Amsterdam.



De Holland Acht glijdt over de Amstel. FOTO'S MARCO OKHUIZEN

Op deze grauwe zaterdag bereiden teams zich voor op een wedstrijd waarbij ze zo snel mogelijk het clubhuis van vereniging Nereus, dat dicht bij het centrum van de hoofdstad ligt, moeten bereiken.

Het lijkt een gewone roeidag.

Voor de jongens van de Holland Acht, onderverdeeld in twee boten, is het echter een emotionele dag. Wanneer zij straks hun race roeien, komen ze langs begraafplaats Zorgvlied. Daar is de laatste rustplaats van hun stuurman, Chun Wei Cheung. Hij overleed in oktober, op 34-jarige leeftijd, aan de gevolgen van kanker.

Cheungs graf ligt aan een zijriviertje van de Amstel. Een vaas met acht witte rozen markeert de plek. Slechts het geluid van regenval in de kreek is er hoorbaar. Het komt van een fontein, die in de buurt water doet opspuiten.

Sinds zijn overlijden hebben de roeiers van de Holland Acht veel getraind en ook wedstrijden volbracht. Ze zijn alleen niet met een andere stuurman bij een officiële competitie in actie gekomen. Vandaag is het voor het eerst dat ze dat zonder hun vertrouwde begeleider doen.

En de route leidt hen juist over de Amstel, langs Zorgvlied naar Nereus, de club waarvan Cheung een gewaardeerd lid was.

De stuurman en stuurvrouw in de twee Holland Acht-boten brengen tijdens de tocht een vlug, maar indrukwekkend eerbetoon aan hun voorganger. Ze werpen beiden een boeket witte rozen over hun schouder in het water als ze de begraafplaats passeren.

De roeiers stoppen niet, snellen met krachtige halen langs Zorgvlied. Ook hun bondscoach Mark Emke, die op de wal met zijn pupillen meefietst, houdt niet in. Hij rijdt in volle vaart langs het kerkhof.

In de vroege avond, wanneer de boten na de wedstrijd op de kant rusten, wordt er over Cheung gesproken. „Ik vond het een mooi eerbetoon, met die witte bloemen. Wit is de

Chinese rouwkleur,’’ zegt Christof Coenders. „We hebben er over gedacht om een ‘derde stop’ te doen, even stil te houden bij de begraafplaats. Dat had Chun echter niet gewild. Hij had dat flauwekul gevonden. Daarom hebben we doorgeroeid.’’

Coenders haalt herinneringen op, vertelt over de dag van Cheungs begrafenis. Toen werd de stuurman met een boot door Amsterdam geleid. Eerst naar het clubhuis van Nereus, waar een dienst was. Daarna vervolgde het rouwschip de route over de Amstel en stopte bij Zorgvlied.

„Dit was zijn rivier,’’ geeft Coenders aan, terwijl hij naar het water staart. „Roeilegende Frans Göbel is de Keizer van de Amstel. Diederik Simon wordt de Koning van de Amstel genoemd. Chun is voor ons het Prinsje van de Amstel.’’

Even is Coenders stil, dan zegt hij: „Ik ben, net als Chun, lid van Nereus. Ik zit nu in de tweede boot, en dus niet bij de eerste acht die naar de Olympische Spelen in Peking gaan. Ik zou echter zó graag naar die Spelen willen. Daar hoop ik mijn verenigingsgenoot te mogen eren.’’

De pijn over het verlies van Cheung is nog voelbaar bij de selectie van de Holland Acht. Toch moet het team verder, de route richting Peking vervolgen. Inmiddels is er al een campagne begonnen om via de vacaturesite Monsterboard op zoek te gaan naar nieuw stuurtalent.

Emke spreekt van een ludieke actie. Daarna zegt hij serieus: „Het is belangrijk om meer stuurman in een team te hebben. Dan kan er een selectie plaatshebben en blijft de beste over. Zo is het ook gegaan voor de Spelen van Athene. Chun maakte in die periode de meeste indruk en mocht naar het Olympische toernooi.

„Ik hoop dat we een nieuw talent erbij krijgen,’’ vervolgt hij, „maar denk niet dat we snel iemand vinden die zo goed kan sturen als Chun stuurde. Hij kon de jongens motiveren en manoeuvreerde de boot altijd op knappe wijze over bochtige rivieren als de Amstel.’’

De coach blikt even terug op de race van vanmiddag. Hij stopte niet kort bij Zorgvlied omdat hij gefocust was op de prestaties van zijn groep, zegt hij. „Natuurlijk heb ik wel even aan hem gedacht toen ik langs die plek kwam, maar we waren vooral met de wedstrijd bezig. Dat zou Chun ook zo gewild hebben.’’

Niet alle leden van de Holland Acht hebben de behoefte om uitvoerig over de stuurman te vertellen. Iedereen gaat op zijn manier met de situatie om. Diederik Simon, een ervaren kracht die bij de Spelen van Athene met Cheung naar het zilver roeide, geeft in het kort zijn gevoel weer.

„Het is een goed eerbetoon en een bijzondere dag,’’ aldus Simon. „Het is nu eenmaal zo dat Chun aan de Amstel zijn rustplaats heeft. In de toekomst zullen we er nog vaker langs komen.’’

Jarenlang zette Cheung de lijnen uit in de Holland Acht. Hij bepaalde het ritme, gaf aanwijzingen door via een microfoon. Het moet voor de roeiers vreemd zijn om ineens naar een andere stem te luisteren tijdens een tocht.

Coenders: „Je denkt even: wat voor geluid komt er nu uit die boxen? Aan de andere kant

hoort het er bij. Je hebt een stuurman nodig, ook na Chun.’’

De stuurman van het eerste achtstal heet Niels van den Bovenkamp. Hij is de opvolger van Cheung. Voor de wedstrijd van vandaag was hij gespannen, zegt hij. ‘‘Het is moeilijk om na zijn overlijden zijn plaats in te nemen. Het voelde vooraf een beetje raar.’’

Van den Bovenkamp is geen onbekende voor het team. Hij verloor voor de Spelen in 2004 de concurrentiestrijd van Cheung en was voor de selectie van de Holland Acht een logische opvolger.

‘‘Ik ben door de jongens zelf gevraagd of ik erbij wilde komen. Ik was eigenlijk gestopt als stuurman, maar ben toch ingegaan op de uitnodiging.’’

De nieuwe stuurman spreekt warme woorden over zijn voorganger. ‘‘Zelfs nadat ik niet naar Athene mocht en hij wél, is de band goed gebleven. Hij was een gedreven stuurman, maar daarnaast altijd ontzettend vriendelijk en gezellig.’’

‘‘Sommige figuren doen wel eens lacherig over stuurmensen,’’ zegt Van den Bovenkamp tot slot. ‘‘En Chun was natuurlijk een klein mannetje. Maar hij werd vooral gerespecteerd om zijn kwaliteiten. Vooral op de Amstel was hij niet te evenaren. Hij kende alle bochten, maakte nooit fouten.’’

‘‘Als nieuwe stuurmensen zich aanmeldden, gingen ze altijd eerst een paar keer meefietsen met een boot van Chun. Van hem leerden de nieuwelingen hoe het echt moest. Hij was een fantastische stuurman.’’